

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: PROFESSOR SVENN HERSLEB

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "PROFESSOR SVENN HERSLEB", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 129.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig08val-shoot-workid79410.pdf> (tilgået 15. juni 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

PROFESSOR SVENN HERSLEB.

✕ DETTE Digt blev trykt i Nordisk Kirke-Tidende 1836, Nr. 39, for den 25. September, i Anledning af Grundtvigs kære Ven den norske Professor Herslebs Død den 12. September s. A. Jfr. Poet Skrifter VI. Bind, Nr. 18.

✕ *Ungdoms-Ven fra Nordlands Klipper!*

Allerede nu ei meer?

Saa i Støvet Styrken glipper,
Kun hvad Almagt vil, det skeer!
Ei er Bønnerne saa fromme,
De kan bøie Dødens Domme,
De kan bane Livets Veil!

✕ Det er jo kun stakket siden,
Vi, i Daners Hoved-Stad,
Lang udspandt os Leve-Tiden,
Hvor i Ungdoms-Kraft vi sad,
Haabed, i hinandens Følge,
Herre-Færd paa Livets Bølge
Til Udødeligheds Havn!

✕ Ja, vort Barne-Liv forleden,
I vor Ungdoms bedste Aar,
Under Krigen midt i Freden,
For mig som den Dag i Gaar,
Tænkde jeg, see, det er Sorgen,
Kom maaskee igien i Morgen,
I vor Manddoms Efter-Høst!

130

✕ Men naar jeg mig ret besinder,
Tæller Aar og Bølge-Slag,
Med Cypresser og Kiærminder,
Sørge-Flor og Konge-Flag,
Jeg dog nødes til at sande:
Der løb meget Vand til Strande,
Siden vi gik Haand i Haand.

✕ *Lise* var min lille Pige,
Det er hendes Datter nu;
Der og var et *Tvilling-Rige*,
Kommet neppe meer ihu:
Fædre-Landet for os Begge,
Nu med meer end Odd og Egge
Skarp adskilt som »Mit og Dit.«

✕ Ja, i Norden brast det stærke,
Brast det gamle Hjerte-Baand,
Løve-Baand i Skjolde-Mærke,
Knyttet med en Barne-Haand,
Det og vorder seent beskrevet,
Alt hvad da blev sønderrevet,
Mellem Nordens Kiøl og Klint.

✕ Drømme maae vel unge Sjæle,
Som de drømde sødt hos os,
At al Verdens Grændse-Pæle
De kan dristig byde Trods,
Før de ældes, dog de lære:
Til i Sløvet fri at være
Der vil meer end Kæmpe-Drøm.

☒ Sendte vi end over Stranden
Venne-Hilsen mangan Gang,
Døde dog, som for hinanden
Dovre-Fjeld og *Dane-Vang*,
Var og vi, trods al vor Spørgen,
Al vor Stritten, al vor Sørgen,
Hele vor Kiærminde-Krands.

131

☒ Derfor nu ei brast den Kiæde,
Der os fordum sammenbandt,
Nei, jeg føler det med Glæde,
Nu den Bruddet overvandt,
Nu opløstes med din Smerte
Brynjen om dit Kæmpe-Hjerte,
Varmt det slaæer mod Vennens her!

☒ Ja, lad kun de stærke Aander
Smile ad vor gamle Tro,
At hvad her sig ædelt vaander,
Hisset vinder salig Ro!
Det var dog vor Trøst paa Jorden,
Og fra Arilds-Tid i Norden
Gladhjem laæe bag Kæmpe-Høi!

☒ Dog, skiøndt hist i Morgen-Røden
Gladere vi sees igjen,
Ikke jeg paakalder Døden,
Aldrig bliver jeg dens Ven,
Dertil er for kiært mig Livet,
Selv som det os her blev givet
Guddoms-Kaar at kiende halvt.

☒ Ogsaa jeg er vist nok graanet,
Visnet er min Rosen-Flor,
Og som Du er Meget daanet
Af mit Kiæreste paa Jord,
Men, om ei som Blomster-Haven,
Dog langt skiønnere end Graven
Er den rige Abild-Gaard!

☒ Ja, selv Roserne de røde,
Blomster-Slægtens Dronning-Kuld,
Er end ei for mig uddøde,
Mylre favert op af Muld;
Hvor de voxe hos de Unge,
Jeg dem med den Danske Tunge
Kalder mine i min Æt.

132

☒ Ja, naar Gud os Sæd har givet,
Og vi Barnet mindes let,
Da forynges vi med Livet,
Som det blomstrer i vor Æt,
Da kan ogsaa gamle Skjalde
End med Liv og Lyst gjenkalde
Foraars-Duft og Sommer-Glands!

☒ Ach, men Du var Skole-Mester,
Sønneløs blandt Klipper graa,
Dømdes til at skabe Præster
Med hvad kun vil lidt forslaae:
Med Anviisning paa de Døde,
Skygge-Værk og Orme-Føde,
Døde Sprog og Bogstav-Skrift!

☒ Derfor tit jeg Dig beklaged,
Mens Du droges med din Død,
Høiærværdig men bedaged,
Her for stiv og hist for blød!
Alt for god til Præste-Mager
For Hans Blik, som Alt rand sager,
Han Dig fare lod i Fred!

☒ Derfor tidlig jeg opkaldte
I min Søn min Ungdoms-Ven,
For hvad Fimbul-Vinter kvalte
Snart i Vaar at see igien:
For mig til de gamle Dage
En *Svenn Hersleb* at opdrage,
I hvis Barm ei findes Svig!

☒ Ja, det er dit Efter-Mæle,
Sjeldne Roes af Sandheds Mund,
Dyrebar for ædle Sjæle,
Fremfor Alt i Dødens Stund:
Ærlig, ydmyg, ufortrøden,
Barn i Fryd og Ven i Nøden,
Haded Du kun Løgn og Svig!

133

☒ Fred da med dit kiære Minde!
Som med Sjælen, hvor den nu
Seer, de stavred ei iblinde,
Som kom »Verdens Lys« ihu,
Seer og løst den store Gaade:
Død i Herrens Huus kan raade,
Skjøndt hans *Ord* er *Liv* og *Aand*!

☒ Dog, den løses og paa Jorden,
Skiøndt Din Tro det overgik,
Ja, den løser sig i Norden
Meer og meer hvert Øieblik;
Thi da Aanden kom til Orde,
Brat vi saae, hvad Bogstav gjorde,
Snart vi see hvad Aand formaaer.

☒ Naar da Alt igien oplives,
Hvortil Aand har Odels-Ret,
Da med Døden skal fordrives
Kiv og Splid fra *Odins* Æt,
Fenris-Ulven kneblet fraade,
Lære, sig til liden Baade,
Aandens Ord er Mundens Sværd!

☒ Ei med Sværd og ei med Bue,
Ei med List og ei med Vold,
Skal hinanden underkue
Yngve-Frey og *Norr* og *Skjold*,
Men fribaarne sig forbinde
Mod hver Freds og Friheds Fiende,
Taale godt hinandens Brøst.

☒ Saa i Ungdoms-Aar vi nemmed
Venskabs Lov paa Mark og Fjeld,
Naar ei meer den klinger fremmed,
Dages det til *Nordens* Held,
Dages op, at der for Sjæle
Sattes ingen Grændse-Pæle,
Fordi Aanden er kun een!

134

☒ Snart skal denne Morgen-Røde
Rinde op til Fiendens Harm,
Bjerg og Bøg derunder gløde,
Som vor Ungdoms Kind og Barm,
Dans og Nors og Gauturs Løve
Kiækt i Soel-Bad Styrke prøve
Kun med ædel Kappe-Lyst!

☒ Det var søde Ungdoms-Drømme,
Sukked Du vist mangen Gang,
Dukkende i Minde-Strømme
Fra den grønne Dane-Vang,
Men hos Dig dog vel opgivet
Som en Drøm var Folke-Livet
I det store Fædreland!

☒ Det var meer end søde Drømme,
Siger jeg, skjøndt Du er død,
Det var Nordens Minde-Strømme,
Nyaars-Dagens Moder-Skiød,
Der skal brat som Soel fra Vove
Kaste Glands paa Fjeld og Skove,
Guld-Sæd strøe paa Fyrresvold!

☒ Kløgtens Nisse! peg kun Finger!
Graanet Skjald det ændser ei,
Overseer paa Fugle-Vinger
Let den slagne Alfar-Vei,
Bruger hvad han fik til Bedste,
Syn og Sang for Borg og Fæste
Og for visse Leve-Brød!

☒ Seer tilfjelds Man Soel oprinde,
Mens i Dal det mulmer end,
Hvad da over Klippe-Tinde,
Hvor paa Vinger faes hen!
Kan ei selv ved Midnats-Tide
Øiet der faae Nyt at vide,
Skimte Glimt af Morgen-Gry!

135

☒ Forskiel end der er paa Drømme,
Som i *Agamemnons* Tid,
Forudsagt skal Fremtid dømme,
Aand er meer end Mande-Vid,
Den er *Livs-Kraft* fra det Høie,
Af den funkler Skjaldens Øie,
Med den flyver Skjaldens Ord!

☒ Var da *Aand* der over Issen,
Naar jeg kvad om Nordens Held,
Trods alt Vrænge-Spil af Nissen,
Det skal sees paa Mark og Fjeld,
Og engang med Rune-Stave
Ristes paa to Venners Grave:
Det var deres Morgen-Drøm?